

Na ribarskom poslu

Treće, ozbiljno se pozabaviti pitanjem povećanja i usavršavanjem srestava za lov jegulje kao najdragocjenije vrste ribe u ovom jezeru sa pirama, vršama i izgradnjom daljana.

Generalnim planom isušavanja Skadarskog Jezera

predviđa se izvođenje niza hidrotehničkih mjera radi očuvanja visine godišnjeg ulova ribe u ovom basenu i pored snižavanja vode jezera na približno 65% od sadašnjeg vodostaja.

Jovan Vujačić

Borba protiv uništavanja ribe

Dok zaista na mnogim rijekama ima savjesnih ribara, koji i te kako pažljivo postupaju sa ribljim mladem te ga vraćaju natrag u vodu, dotle ima le nažalost i takvih ribara, koji u masama uništavaju mlađ, ne mareći, pri takvu štetočinskom radu, za zakone naše narodne zajednice. Da stvar bude još karakterističnija, bave se tako niskim poslom, uz obične ribokradice, i neki profesionalni ribari, kojima su vrlo dobro poznati propisi o dozvoljenim mjerama ribe.

U prošloj su godini podnešene mnoge prijave protiv takvih štetočina i ribokradica. Neki su kažnjeni, a neki do danas nisu kažnjeni, pa i te nastavljaју nesmetano svoj prljavi posao. Navest ću samo nekoliko konkretnih primjera masovnog uništavanja šarana, i to sve zato, što su apetiti nekih ribara upravo nezasićljivi, unatoč tome, što su ti štetočinci svjesni, da takvim radom čine pravi zločin prema narodnoj zajednici i općoj narodnoj imovini. Naše narodne vlasti treba da protiv takvih elemenata poduzmu najoštrije mjere i učine takvim zlodjelima kraj, jer nastavi li se tako dalje, naše će vode biti opustošene i ostati bez ribljeg naraštaja i to zato, što je nadzor nad vodama upravo jalov. Pojedina sela čak nesmetano hvataju ribu svim dozvoljenim i nedozvoljenim alatom, a ča

mjesni NO-i prelaze preko toga kao da se to njih ništa ne tiče. U stvari su oni što više pozvani i nadležni, da i te kako bdiju nad općom narodnom imovinom.

Dne 27. VII. 1948. podnešena je prijava odsjeku unutrašnjih poslova pri KNO-u u Valpovu protiv Anušić Stjepana, Stanković Milana, Stanković Stjepana i Baletović Franje iz sela Bistrinci kod Valpova, Terki Franje, Vidaković Stjepana, Vučić Ivana, Šandor Pavla iz sela Gat, također kod Valpova, i Ištokovića zvanog »beli bog« iz sela Nart kod Valpova. Pomenuta grupa bezobzirno lovi ribu svim mogućim alatom, ali do dana današnjeg pomenuti nisu kažnjeni za svoj štetočinski rad, nego što više, oni se rugaju profesionalnim ribarima RZ, Petrijevcu, nazivajući ih budalama, što ribu predavaju narodnoj zajednici i rade po planu.

Dana 14. IX. 1948., komisija sastavljena od predstavnika javnog tužništva, upravnog odjela te poduzeća »Šaran« u Osijeku, bacila je natrag u Dravu 307 kg šarana u težini od 15 do 20 dkg, a koju su ribu ulovili članovi RZ Dalj iz razloga, jer pomenuta riba nije ni izdaleka odgovarala propisanoj mjeri. Ovaj slučaj trebao je da služi kao ozbiljna opomena članovima te zadruge, da prekinu takvim radom. No izgleda, da ta opomena nije

koristila, nego se je nastavilo takvim uništavanjem sitnih šarana na sve moguće načine. Ostali seljaci, videći što čine profesionalni ribari, članovi Ribarske zadruge, koji su u svom radu uključeni u plan i obvezani ugovorom o predaji ribe državnom otkupnom poduzeću, zavedeni ovakvim primjerima priključili su se tom gnusnom poslu i također hvatati ribu košarama, bacnjima i ostalim »popularnim« sredstvima. Eto djelovanja lošeg primjera.

A sada dolazi nešto što je još poraznije. Dana 15. XII. 1948. razbili su profesionalni ribari iz Dalja led na ritu zvan »Prkos«, koji imade na iskorištenje daljska Ribarska zadruga, te su izvukli 500 kg šaranaca od 6 do 10 komada u jedan kilogram, dakle težine 10 do 16 dkg po komadu. U toj priljavi raditi sudjelovali su: Jelić Doko, Kemenj Joco, Matin Ivan, Hajk Pavle, Jelić Savo, Matišić Joško, Antunović Javo, Jelić Nikola, Pavošević Mato i Kemenj Josip st., svi članovi Ribarske zadruge iz Dalja. Pomenuti količinu ribe prodali su: mjesnoj ciglani 50 kg, te Poljoprivrednoj zadruzi u Dalju 450 kg. Zadruga prodavala je tu ribu dalje potrošačima u mjestu na očigled mjesnih vlasti, i... nikome ništa.

Ako sada samo malo uđemo u analizu ovakvih pojava, vidjet ćemo, kakva je ogromna šteta učinjena našoj prehrambenoj privredi, koliko je našim trudbenicima, koji daju sve od sebe za izvršenje našeg petogodišnjeg plana, oteto iz usta mesnate hrane. Uzet ćemo prosjek 6 komada u kg, što znači, da je ulovljenih 500 kg predstavljalo oko 3000 komada šaranaca ispod mjere, a koji bi do godine dali najmanje 3.000 kg ribe za potrošnju. Dakle je gubitak od 2.500 kg, a uzimajući u obzir da i onih 500 kg nije bilo prikladno za normalnu ishranu, to je gubitak zapravo 3.000 kg. Ovaj je slučaj prijavljen javnom tužilstvu u Osijeku, a pomenuti štetočine imat će uskoro prilike da odgovaraju pred našim vlastima za svoj nesavjesni i štetni rad.

Isto tako postoji jedna grupa pod rukovodstvom Ignje Beka iz Erduta, koja hara u erdutskom ritu i puštoši šaranski mlađ u tamošnjim vodama. Tako je 30. I. 1949. ta grupa hvatala šaranski mlađ u pomenutom erdutskom ritu i izlovila oko 70 kg mlađa. Akteri tog posla bili su: Bek Ignja, Babel Franjo, Babel Jozo, Tešanac Pišta, i Tešanac Karčika, svi iz Erduta, te Lučan iz Dalja. I protiv te grupe podnešena je prijava odsjeku unutrašnjih poslova u Osijeku, pa će i oni biti privedeni zasluženju kazni. Napominjemo, da se ta grupa kroz cijelu godinu 1948. bavila tim prijavim poslom. Isprika, da bi ta riba uginula ispod leđa, upravo je smiješna, pa prema tome čak i otegotna okolnost za njih same, to više što je dužnost svakog ispravnog građanina i rodoljuba ukoliko opazi, da bi uslijed kakve bilo nezgode općenarodna imovina mogla trpjeti kakvu štetu, da tu imovinu spašava ili barem da upozori organe narodne vlasti ili druge nadležne faktore, na štetu, koja bi mogla nastati u takvu

slučaju, bez obzira bio on ribar ili ne. Konkretno, kada bi zaista ta opasnost postojala, trebalo je šarančiče spašavati i prenijeti u živu vodu. Ako se pak takvim poslom bave čak i profesionalni ribari, što je u ovom slučaju i ustanovljeno, a za koje je gore pomenuto spašavanje čak i najviši zakon, onda se to kvalificira kao otvoren zločin prema našoj narodnoj zajednici i svijesno uništavanje opće narodne imovine. Takvi se elementi moraju ukloniti s naših voda, takvi ne smiju biti ribari, jer krnje ugled svih poštenih savjesnih ribara.

Iznio sam ovo nekoliko slučajeva haraćenja po našim nizinskim vodama, koji su činjenično uglavljivi i za koje će počinitelji biti primjerno kažnjeni. Ali nažalost, toga imade vrlo mnogo duž Dunava i Drave kao i ostalih naših rijeka. A spriječiti se to može. U prvome redu trebaju mjesni NO-i i organi narodne milicije posvetiti tome pitanju naročitu pažnju i takve štetočine, koji su po svom zanatu poznati u svakom selu, jer se tim poslom bave od vjeka i na očigled pučanstvu, kontrolirati, a jednako budno paziti na njihovo kretanje. Pregledavanjem njihovih stanova treba ustanoviti, kakav oni ribarski alat imaju, čijom dozvolom i u kakvu svrhu. Svaki takav imade redovno i svoj vlastiti čamac, koji je obično ne-registriran. Te čamce treba zaplijeniti. Kažnjavanje ribokradica mora se provesti s istom skrupuloznošću kao i gleče svakog drugog prekršaja koji je počinjen iz koristoljublja, a pogotovo kad on ide na štetu opće narodne imovine. Samo na taj način učiniti ćemo kraj haranju i uništavanju ogromnih količina ribe i ribljeg mlađa. Kao primjer pravilnog kažnjavanja takvih štetočina ističemo odsjek unutrašnjih poslova pri KNO u Osijeku, koji je tom pitanju posvetio punu pažnju i dosada kažnjavao svaki slučaj krađe ribe, koji je konkretno dokazan. U istom redu ističemo i odsjek unutrašnjih poslova pri KNO-u Belom Manastiru, koji također kažnjava takve štetočine. Ako tako pravilno budu postavili stvar svi upravni odsjeci naših Kotareva, mi ćemo u ovoj godini učiniti kraj tome štetočinstvu na našim vodama i tako osigurati daleko veću količinu ribljeg mesa našim industrijem trudbenicima i ostalom građanstvu, jer ćemo biti u mogućnosti daleko veće količine ribe baciti na tržište i tako u znatnoj mjeri očuvati naš i onako oštećeni stočni fond. Ulazeći u treću godinu naše planske proizvodnje postavili smo sebi za zadatak učiniti svim raspoloživim sredstvima red na našim nizinskim vodama i vršiti najpompniju kontrolu nad ribarenjem, dubokog uvjerenja, da time dajemo svoj prilog što bržem podizanju životnog standarda naših naroda i što bržem ostvarenju bolje i sretnije naše i budućih generacija. To je konačno i naša dužnost u izgradnji socijalizma u našoj zemlji i naš dug našoj Partiji i drugu Titu.

Josip Klajn (Osijek)

Savjetovanje kod Glavne direkcije za slatkovodno ribarstvo

U prostorijama Glavne Direkcije za slatkovodno ribarstvo održana je od 24. do 26. II. o. g. savjetovanje rukovodilaca poduzeća Glavne Direkcije za slatkovodno ribarstvo. Svrha toga sastanka bila je ta, da se opširnom raspravom izvrši pregled obavijenog rada u 1948. god., te da se ustanove smjernice za rad u 1949. god. Tokom

savjetovanja bilo je, razumije se, dosta prilike za ispitivanje svih većih ili manjih problema u radu pojedinih poduzeća.

Nakon uvodnih riječi druga glavnog direktora Livojevića, koji je sve prisutne direktore poduzeća i šefove pojedinih odsjeka same Glavne Direkcije pozvao na